

Richelle Mead

POKREVNÍ POUTA

INDIGOVÉ KOUZLO

POKREVNÍ POUTA 3

INDIGOVÉ KOUZLO

POKREVNÍ POUTA 3

INDIGOVÉ KOUZLO

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2013 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2013, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Z anglického originálu *Bloodlines: The Indigo Spell* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0921-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Mému krásnému synovi, který se narodil v den,
kdy jsem dopsala tuto knihu.*

NEBYLO TO POPRVÉ, KDY MĚ VYTÁHLI Z POSTELE kvůli důležitému úkolu. Ale bylo to poprvé, kdy se mě někdo vyptával na něco tak osobního.

„Jste panna?“

„Co?“ Rozespale jsem si promnula oči pro případ, že se jedná o nějaký bizarní sen, který se co nevidět rozplyne. Asi před pěti minutami mě probudilo naléhavé zvonění telefonu, a ještě jsem se tak docela neprobrala.

Moje učitelka dějepisu, profesorka Terwilligerová, se ke mně naklonila blíž a jako na divadle hlasitě zašeptala: „Ptala jsem se, jestli jste panna.“

„Ehm, ano...“

Teď už jsem se probrala a nervózně se rozhlížela po hale své koleje, abych se ujistila, že náš šílený rozhovor nikdo neposlouchá. Ale nemusela jsem se obávat. Kromě znuděné vychovatelky v recepci na druhém konci haly tam nikdo nebyl. Nejspíš proto, že každý normální člověk takhle pozdě v noci už dávno spí. Když mě před chvílí vzbudil telefonát profesorky Terwilligerové, trvala na tom, že se se mnou musí sejit, protože se jedná o záležitost „života a smrti“. Nečekala jsem, že mě bude vyslýchat ohledně mého soukromého života.

O krok couvla a vydechla úlevou. „Ano, samozřejmě. Jistěže jste panna.“

Přimhouřila jsem oči a nevěděla, jestli mě to má urážet, nebo ne. „Samozřejmě? Co to má znamenat? Co se děje?“

Okamžitě se vzpamatovala a posunula si po nose brýle s kovovými obroučkami. Pořád jí klouzaly dolů. „Teď není čas na vysvětlování. Musíme jít.“ Popadla mě za paži, ale já jsem zůstala stát.

„Madam, jsou tři hodiny ráno!“ Aby pochopila vážnost situace, ještě jsem dodala: „Zítřka je škola.“

„To je jedno.“ Otočila se k recepcní a přes celou halu na ni křikla: „Beru si s sebou Sydney Melroseovou. Paní Weathersová se se mnou může dohadovat o večerce zítřka.“

Recepcní se zatvářila překvapeně, ale byla to jen vysokoškolačka, kterou najímali, aby držela službu přes noc. Netroufla si čelit obávané profesorce Terwilligerové s její majestátní postavou a tváří připomínající ptáka. Jedinou skutečnou autoritou, která udržovala dívky na koleji, byla ochranka venku. Ale když mě profesorka Terwilligerová odvedla ven, strážný jen přátelsky pokýval hlavou. Uvažovala jsem, kolik děvčat už asi takhle vytáhla uprostřed noci.

„Mám na sobě pyžamo,“ připomněla jsem jí. Cestou k jejímu autu už ale bylo na protesty pozdě. Profesorka měla červený Volkswagen Brouk s boky pomalovanými kytičkami, což mě vůbec nepřekvapilo.

„Bez obav,“ řekla a z ohromné sametové kabelky vytáhla klíčky.

Pouštní noc kolem nás byla chladná a tichá. Vysoké palmy se rýsovaly proti noční obloze. Za nimi zářil měsíc v úplňku a hvězdy. Objala jsem se pažemi a ucítila pod prsty hebké mikrovlné, z něhož byl ušitý můj župan. Pod ním jsem měla dlouhé pruhované pyžamo a na nohou béžové plyšové pantofle. V útulném pokoji na koleji se takový oděv osvědčil, ale na noční cestování po Palm Springs nebyl právě ideální. Ostatně procházet se venku v pyžamu se nehodí nikde.

Profesorka odemkla auto a já jsem nastoupila. Odhrnula jsem stranou prázdné kelímky od kávy a několik starých časopisů. Mojí pořádkumilovnosti se takový nepořádek přičil, jenže to teď byla poslední z mých starostí.

„Profesorko Terwilligerová,“ oslovila jsem ji, sotva jsme vyjely ulicí na předměstí. „Co se děje?“ Když jsme se teď ocitly mimo kolej, předpokládala jsem, že mi vše vysvětlí. Nezapomněla jsem na její poznámku, že se jedná o otázku života a smrti, a znervózňovalo mě to čím dál víc.

Oči upírala na silnici před námi a v hranatém obličejí se jí objevily ustarané vrásky. „Potřebuju, abyste provedla jedno kouzlo.“

Strnula jsem a snažila se její slova zpracovat. Ještě přednedávnem bych protestovala a vzpouzela se. Nebylo mi to příjemné ani teď. Magie mě pořád děsí. Profesorka Terwilligerová ve dne učí na amberwoodské střední škole a v noci je čarodějnice. Tvrdí, že mám také přirozené sklony k magii. Přestože jsem zpočátku vzdorovala, naučila mě několik kouzel. Mám pár dobrých důvodů, proč bych se měla vyhýbat tajemnu. Krom toho, že mě vychovávali v přesvědčení, že magie je špatná, jsem se nechtěla zaplétat do více nadpřirozených záležitostí, než je nutné. Patřím k tajnému společenství, které tají před světem lidí existenci vampýrů. Tohle a k tomu ještě studium by zaneprázdnilo každého.

Přesto mě ale profesorčin magický výcvik v poslední době dostal z několika nebezpečných situací, takže už jsem ho tolik nezavrhovala. Na tom, že po mně chtěla, abych provedla nějaké kouzlo, nebylo nic zvláštního.

„Proč mě k tomu potřebujete?“ zeptala jsem se. Venku jezdilo takhle pozdě jen málo aut, takže nás světla reflektorů ozářila jen občas. „Jste milionkrát mocnější než já. Neumím ani zlomek kouzel, co umíte vy.“

„Moc je jedna věc,“ uznala, „ale ve hře jsou i jiné faktory a omezení. Tohle konkrétní kouzlo sama nesvedu.“

Založila jsem si ruce a zabořila se do sedadla. Když se zaměřím na praktickou stránku věci, můžu ignorovat, jak mě to celé znepokojuje. „A nemohlo to počkat do rána?“

„Ne,“ řekla vážným tónem. „Nemohlo.“

Z tónu jejího hlasu mi přejel po zádech mráz. Dál už jsme jely mlčky. Mířily jsme ven z města a předměstí do divoké pouště. Čím víc jsme se vzdalovaly od civilizace, tím větší byla tma. Na dálnici už jsme neviděly světla domů ani pouliční osvětlení. Po dél silnice rostlo trnité křoví, jehož siluety mi připomínaly zvířata připravená vrhnout se na nás. *Nikdo tam není, uklidňovala jsem se. A v Amberwoodu nikdo neví, že jsi tady.*

Nervózně jsem se zavrtěla a vzpomněla si na profesorčinu otázku ohledně mého panenství. Stanu se snad obětí nějakého pohanského rituálu? Litovala jsem, že jsem si s sebou nevzala telefon – i když bych stejně nemohla povědět alchymistům, kolik času trávím s někým, kdo se zabývá magií. A ne jen tak s ledajakým – s čarodějnici, která mě magii učí. Radši risknu, že budu obětována, než abych čelila hněvu alchymistů.

O dvacet minut později profesorka Terwilligerová zastavila u prašné cesty, která vypadala, že nikam nevede. Profesorka vystoupila z auta a naznačila mi, abych ji následovala. Bylo tu chladněji než v Amberwoodu. Zadívala jsem se na nebe poseté hvězdami a zatajil se mi dech. Mimo městské osvětlení hvězdy zářily plnou silou. Spatřila jsem Mléčnou dráhu a spoustu souhvězdí, která obvykle nejsou vidět pouhým okem.

„Na hvězdy se koukejte potom,“ prohlásila úsečně. „Teď si musíme pospíšet, než měsíc postoupí dál.“

Měsíční rituál, pustá poušť, panenská oběť... Do čeho jsem se to dostala? Vždycky mě rozčilovalo, jak mě profesorka Ter-

willigerová tlačí do magie, ale nikdy jsem ji nepovažovala za hrozbu. Teď jsem si ale nadávala, že jsem byla tak naivní.

Přes rameno si přehodila pytel a zamířila do pustiny, kde se tu a tam objevovaly kameny nebo skrovná vegetace. Ale ani to úžasné nebeské představení nevrhalo příliš mnoho světla. Profesorka přesto kráčela tak, že vypadala, že velice dobře ví, kam jde. Poslušně jsem ji následovala a klopýtala po kamenitém terénu, na který moje plyšové pantofle nebyly právě nejvhodnější.

„Tady,“ řekla, když došla na malé prostranství. Opatrně odložila pytel, přikrčila se k němu a začala vyndávat jeho obsah. „Uděláme to.“

Poušť, přes den nelítostně žhavá, byla teď v noci chladná, ale já jsem se přesto potila. Bylo to spíš kvůli nervozitě než kvůli okolní teplotě nebo tlustému pyžamu. Znovu jsem si uvázala uzel na pásku u županu. Takové drobnosti a rutina mě odjakživa uklidňovaly.

Profesorka Terwilligerová vytáhla velké oválné zrcadlo s vroubkovaným stříbrným rámem. Položila ho na zem, podívala se na nebe a pak zrcadlo trochu posunula. „Pojďte sem, slečno Melbourneová.“ Ukázala naproti sobě, na místo na druhé straně zrcadla. „Posaďte se a udělejte si pohodlí.“

V Amberwoodu vystupuji pod jménem Sydney Melroseová, a ne pod svým skutečným, Sydney Sageová. Jenže profesorka Terwilligerová moje vymyšlené jméno popletla hned první den školy a bohužel už mi to zůstalo. Zařídila jsem se podle jejích pokynů, ale nedalo se říct, že by se mi sedělo kdovíjak pohodlně. Byla jsem si jistá, že slyším v křoví nějaké velké zvíře. Na seznam ohrožení, která jsem tu prožila, jsem tedy přidala „kojoty“, hned za „magii“ a „nedostatek kávy“.

„Tak tedy můžeme začít.“ Profesorka Terwilligerová mě sledovala tmavýma děsivýma očima. „Máte na sobě něco kovového? Musíte to sundat.“

„Ne. Aha, počkejte.“

Rozepnula jsem si zlatý řetízek, na kterém jsem na krku nosila křížek. Měla jsem ten přívěsek už léta, ale nedávno jsem ho dala někomu jinému, abych ho uklidnila. On mi ho pak poslal zpátky po naší společné kamarádce Jill Mastranové Dragomirové. Ještě teď vidím její naštvaný výraz, když ke mně ve škole napochodovala a bez jediného slova mi vrazila křížek do ruky.

Teď jsem se dívala, jak se přívěsek leskne v měsíčním světle. Pomyslela jsem na Adriana, jemuž jsem křížek dala, a zhoupł se mi žaludek. Dala jsem mu ho předtím, než přiznal, že mě miluje. To mě před pár týdny opravdu vykořejilo. Možná mě to ale nemělo překvapit. Čím víc jsem vzpomínala – což bylo poslední dobou často –, tím víc jsem si uvědomovala náznaky, z nichž se mi mohly jeho city vyjevit už dřív. Jenže jsem tehdy byla příliš slepá, než abych si jich všímala.

Samozřejmě nezáleželo na tom, jestli jsem to předvídala, nebo ne. Adrian byl pro mě naprosto nevhodný a nemělo to nic společného s jeho neřestmi ani hrozící možností, že zešlší. Adrian je vampýr. Je sice Moroj – jeden z těch hodných, živých vampýrů –, ale to nehraje roli. Lidé a vampýři spolu nemůžou chodit. V tomto bodě jsou Morojové i alchymisté zajedno. Pořád mě ohromovalo, že mi Adrian vyjevil svoje city. Připadalo mi úžasné, že je vůbec má a že měl odvalu mě políbit, i když se mi po tom polibku točila hlava a sotva jsem popadala dech.

Samozřejmě jsem ho musela odmítnout. Můj výcvik by mi ani nic jiného nedovolil. Situace v Palm Springs nás nutila být neustále pohromadě, což bylo od jeho přiznání těžké. Neměla jsem problém jen s tím, abych se vyrovnala s naším novým vztahem. Adrian mi... chyběl. Před tím debaklem jsme byli kamarádi a trávili jsme spolu spoustu času. Zvykla jsem si na jeho samolibý úsměv a kousavé poznámky. Dokud to všechno neskončilo,

neuvědomovala jsem si, jak moc se na něj spoléhám. Jak moc ho potřebuju. Uvnitř jsem se cítila prázdná, což bylo samozřejmě směšné. Proč by mi mělo tolik záležet na nějakém vampýrovi?

Někdy mě to rozčilovalo. Proč zničil naše dobré přátelství? Proč mi tolik chybí? A co čekal, že udělám? Musel přece vědět, že není možné, abychom spolu chodili. Nesmím k němu nic cítit. *Nesmím*. Kdybychom žili mezi Udržovateli – skupinou necivilizovaných vampýrů, lidí a dhampýrů –, možná bychom mohli... Ne. I kdybych k němu něco cítila – a já trvala na tom, že necítím –, bylo by špatné o vztahu vůbec uvažovat.

Teď se mnou Adrian mluvil co nejméně. A neustále se na mě díval svýma zelenýma očima takovým pohledem, že mě z něho bolelo srdce a...

„Á! Co je to?“

Profesorka Terwilligerová mi na hlavu vysypala misku plnou sušených bylin, až jsem nadskočila leknutím. Byla jsem natolik zabraná do vzpomínek, že jsem to dřív nepostřehla.

„Rozmarýn,“ odpověděla. „Yzop. Anýz. Nedělejte to.“ Zvedla jsem ruku, protože jsem si chtěla smést z vlasů sušené lístky. „Budete to potřebovat na kouzlo.“

„Jasně,“ řekla jsem a vrátila se myšlenkami zase k práci. Opatrně jsem položila křížek na zem a pokusila se oprostit svoje myšlenky od zelených očí. „Kouzlo, které svedu jenom já. Proč vlastně?“

„Protože ho musí provést panna,“ objasnila. Snažila jsem se neušklíbnout. Profesorka naznačovala, že ona panna není, což se dá u čtyřicetileté ženy předpokládat, ale přesto jsem o tom nechtěla příliš uvažovat. „A taky kvůli tomu, že osoba, kterou hledáme, se přede mnou schovává. Ale před vámi? Vás nečeká.“

Podívala jsem se do zářícího zrcadla a rázem jsem pochopila. „Tohle je hledací kouzlo. Proč ho neprovádíme postupem, jaký jsem dělala už dřív?“

Ne že bych toužila si to kouzlo zopakovat. Použila jsem ho, když jsem někoho hledala, a vyžadovalo několik hodin zírání do misky s vodou. Ale když už jsem věděla, jak na to, bylo mi jasné, že bych to zvládla znovu. Navíc se mi nelíbilo pomýšlení, že budu provozovat kouzlo, o němž nic nevím. Slova a bylinky jsou jedna věc, ale co dalšího po mně může profesorka chtít? Abych ohrozila svou duši? Abych obětovala svou krev?

„Tamto kouzlo funguje jen u toho, koho znáte,“ pověděla mi. „Ale tohle vám pomůže najít někoho, koho jste nikdy neviděla.“

Zamračila jsem se. Magii sice ráda nemám, ale ráda řeším problémy – a záhady, které magie často obnáší, mě zajímají. „Jak mám teda vědět, koho hledat?“

Profesorka Terwilligerová mi podala fotku. Moje oči už přivykly tmě, takže jsem dobře viděla portrét hezké mladé ženy. Trochu se podobala mojí učitelce, ale nebylo to znát na první pohled. Na rozdíl od profesorky Terwilligerové s nevýraznými hnědými vlasy měla tahle žena vlasy tmavé, skoro až černé. Taký o sebe mnohem víc dbala, měla na sobě černé saténové večerní šaty, které měly daleko k obvyklému hipísáckému profesorčinu stylu. Ale i přes markantní rozdíly obě ženy sdílely vystouplé lícní kosti a bystré oči.

Zvedla jsem hlavu. „Je to vaše příbuzná.“

„Moje starší sestra,“ přitakala profesorka Terwilligerová nevýrazně. Starší? Tipovala bych, že žena na fotografii je nejmní o deset let mladší.

„Je pohřešovaná?“ zeptala jsem se. Při předchozím hledání šlo o moji unesenou kamarádku.

Profesorka se ušklíbla. „Ne tak, jak si myslíte.“ Z bezedného pytle vytáhla malou knížku v kožené vazbě a otevřela ji na založené stránce. Zamžourala jsem na místo, na které ukazovala, a uviděla jsem latinský rukopis popisující zrcadlo a byliny, které

na mě profesorka nasypala. Pak následovaly pokyny, jak kouzlo provést. Naštěstí to nevyžadovalo žádné krveprolití.

„Vypadá to jednoduše,“ řekla jsem s jistou dávkou podezíravosti. Poučila jsem se, že kouzla o několika málo krocích a pomůckách vyžadují spoustu psychické energie. Po tom minulém hledacím kouzle jsem omdlela.

Přikývla a zřejmě odhadla, na co myslím. „Vyžaduje to hodně soustředění – víc než to minulé kouzlo. Ale i když to nechcete slyšet, vaše síla od minule vzrostla, takže by to pro vás mělo být jednodušší než posledně.“

Zamračila jsem se. Měla pravdu. Nechtěla jsem to slyšet.

Nebo ano?

Částečně jsem si uvědomovala, že bych měla odmítnout pokračovat v tomhle šílenství. Ale taky jsem se obávala, aby mě profesorka nenechala uprostřed pouště, kdybych jí nepomohla. Zároveň jsem byla šíleně zvědavá, jak to celé bude fungovat.

Zhluboka jsem se tedy nadechla, odrecitovala zaklínadlo z knihy a položila fotku doprostřed zrcadla. Zopakovala jsem zaklínadlo a fotku zase odstranila. Naklonila jsem se dopředu, zadívala se na zářivý povrch zrcadla, pokusila se oprostít od všech myšlenek a splynout s tmou a měsíčním svitem. Mnohem rychleji, než jsem očekávala, mnou projel záchvěv energie. Ale v zrcadle se zatím nic nezměnilo. Dívala jsem se jen na svůj odraz s rozcuchanými blond vlasy, v nichž místy ulpěly suché lístky.

Energie ve mně vzrůstala, byla čím dál hřejivější a radostnější. Zavřela jsem oči a poddala se jí. Připadalo mi, že se koupu v měsíčním svitu, jako bych jím sama byla. Takhle bych vydržela věčně.

„Vidíte něco?“

Hlas profesorky Terwilligerové představoval nevítané vyrušení z mojí blaženosti, ale přesto jsem poslušně otevřela oči

a zadívala se do zrcadla. Můj odraz zmizel. Viděla jsem budovu, před níž se vznášela stříbřitě šedá mlha, ale věděla jsem, že není fyzické povahy. Vytvořila ji magie. Byla to jakási mentální překážka, která mi bránila vidět obraz za ní. Zapojila jsem vůli a protlačila svou mysl skrz ni. Po chvíli se mlha rozplynula.

„Vidím budovu.“ Můj hlas se podivně nesl nocí. „Je to starý viktoriánský dům. Tmavě červený, s tradiční verandou. Před ním rostou hortenzie. Je tam nějaká cedule, ale nedokážu ji přečíst.“

„Poznáte, kde ten dům stojí?“ Profesorčin hlas jsem vnímala jako z veliké dálky. „Podívejte se kolem.“

Pokusila jsem se rozšířit své zorné pole až za dům. Chvilku mi to trvalo, ale pak se obraz rozšířil jako ve filmu. Spatřila jsem i okolní podobné domy, všechny ve viktoriánském stylu, s prostornými verandami a porostlé popínavými rostlinami. Všechny byly krásné, představovaly dokonalý kousek historie zasažený do moderního světa.

„Nic konkrétního nevidím,“ řekla jsem. „Jen malebnou ulici.“

„Jděte ještě dál. Snažte se vidět větší obraz.“

Uděla jsem to a bylo to, jako bych se vznesla k nebi a shlížela na tu čtvrt z ptáčích perspektivy. Domy přecházely v další a ty nakonec ustoupily průmyslovým a komerčním oblastem. Postupovala jsem dál. Průmyslové budovy houstly. Protínalo je čím dál víc ulic. Domy byly čím dál vyšší, až se nakonec zhmotnily do známé siluety města.

„Los Angeles,“ prohlásila jsem. „Ten dům stojí na předměstí Los Angeles.“

Uslyšela jsem, jak profesorka ostře vdechla. Pak řekla: „Děkuju vám, slečno Melbourneová. To stačí.“

Náhle mi před očima prolétla ruka, která zničila obrázek města. Pominula i moje euforie. Už jsem se dál nevznášela, už jsem si nepřipadala jako stvořená ze světla. Krutě jsem dopadla

do reality, do kamenité pouště, a uvědomila si, že mám na sobě pyžamo. Byla jsem vyčerpaná a celá jsem se třásla. Připadalo mi, že každou chvíli omdlím. Profesorka Terwilligerová mi podala termosku s pomerančovým džusem a já jsem okamžitě začala žíznivě pít. Když se mi do těla dostaly živiny, začalo mi být o něco lépe. Intenzivní využití magie odčerpává z těla cukr.

„Pomohlo vám to?“ zeptala jsem se, jakmile jsem vypila celý obsah termosky. Dotěrný hlas v mojí hlavě mi hned začal spílat, kolik kalorií obsahuje pomerančový džus, ale ignorovala jsem ho. „Tohle jste se chtěla dozvědět?“

Profesorka Terwilligerová mě obdařila úsměvem, který ovšem nedosáhl až do jejích očí. „Ano, pomohlo. Ale chtěla jsem tohle?“ Zadívala se kamsi do dálky. „Ne, ani ne. Doufala jsem, že řeknete jiné město. Nějaké hodně vzdálené.“

Sebrala jsem ze země svůj křížek a zase si ho zapnula kolem krku. Ten důvěrně známý předmět mě uklidňoval a dodával mi zdání normalnosti po tom, co jsem právě udělala. Taky ve mně vyvolával výčitky svědomí, když jsem si vzpomněla na euforii, kterou jsem díky magii prožila. Lidé by neměli ovládat magii – a už vůbec by si ji neměli užívat. Přejela jsem prsty po křížku a znovu pomyslela na Adriana. Nosil ho vůbec? Nebo ho doma přechovával pro štěstí? Dotýkaly se ho jeho prsty tak jako moje?

Profesorka Terwilligerová začala balit věci. Zvedla jsem se krátce po ní. „Co to přesně znamená, madam?“ zeptala jsem se. „Že jsem viděla Los Angeles?“

Následovala jsem ji zpátky k autu, ale ona hned neodpověděla. Když po chvíli promluvila, její hlas zněl netypicky pochmurně. „Znamená to, že je mnohem blíž, než se mi zamlouvá. A taky to znamená, že ať chcete nebo ne, budete muset velice rychle zapracovat na svých magických schopnostech.“

Zastavila jsem se. Najednou mě to namíchlo. Co je moc, to je moc. Byla jsem unavená a všechno mě bolelo. Vytáhla mě sem uprostřed noci, a teď mi vykládá takové věci? Když navíc dobře ví, jaké mám z magie pocity? Její slova mě přímo vyděsila. Co s tím mám společného? Tohle bylo její kouzlo, její záležitost. Přesto mi to přikázala s takovou rozhodností, že jsem z toho měla dojem, jako bych já byla důvod, proč jsme vyrazily do téhle pustiny.

„Madam,“ začala jsem.

Profesorka Terwilligerová se otočila a naklonila se ke mně, takže nás dělilo jen několik centimetrů. Zalapala jsem po dechu a polkla veškerá rozčilená slova, která jsem už už chtěla vychrlit. Nikdy jsem ji neviděla takhle se tvářit. Nepůsobila děsivě, to ne, ale dívala se na mě intenzivním pohledem, jaký jsem u obvykle roztržité profesorky nikdy dřív nezaznamenala. Tvářila se... vyděšeně. *Otázka života a smrti.*

„Sydney.“ Jen málokdy mě oslovovala křestním jménem. „Ujišťuju vás, že to z mé strany není žádný fígl. Vy si vylepšíte svoje magické schopnosti, ať se vám to líbí, nebo ne. A ne proto, že bych byla krutá nebo se snažila splnit si nějaké sobecké přání. Dokonce ani ne proto, že nesnáším, když vaše schopnosti přicházejí vniveč.“

„Tak proč teda?“ pípala jsem. „Proč se toho musím naučit víc?“

Zvedl se vítr a odvál mi z vlasů pár lístků a květů. Naše stíny náhle působily zlověstně a měsíční svit spolu s hvězdami, které ještě před chvílí vypadal
ly božsky, byl náhle chladný a drsný.

„Protože je to pro vaši vlastní ochranu,“ odpověděla profesorka Terwilligerová.

PAK UŽ MI PROFESORKA ODMÍTLA ŘÍCT COKOLI DALŠÍHO. Odvezla mě zpátky do Amberwoodu a cestou jako by si ani neuvědomovala, že jsem tam taky. Mumlala si pro sebe věci jako „není dost času“ a „potřebuju další důkazy“. Když mě konečně vysadila, pokusila jsem se z ní vytáhnout další informace.

„Co to mělo znamenat, že bych se měla chránit?“ zeptala jsem se. „Před čím?“

Parkovaly jsme na zakázaném místě. Profesorka se stále tvářila neklidně. „Vysvětlím vám to jindy, zítra na našem nezávislém studiu.“

„Nemůžu,“ připomněla jsem jí. „Odjíždím hned po vyučování. Pamatujete? Musím stihnout letadlo. Říkala jsem vám to minulý týden. A včera. A dneska taky.“

To ji vytrhlo ze zamyšlení. „Opravdu? Tak tedy dobrá. V tom případě uděláme, co bude nutné. Uvidím, co pro vás budu mít ráno.“

Potom jsem si šla lehnout, ale moc času na spaní už mi nezbývalo. A když jsem pak ráno přišla na hodinu dějepisu, profesorka dostala svému slovu. Došla k mojí lavici a podala mi starou knihu vázanou v červené popraskané kůži. Latinský název by se dal přeložit jako *Elementy bitvy*. Zamrazilo mě z toho. Kouzla vytvářející světlo nebo neviditelnost jsou jedna věc. Ta mají praktické využití a téměř si je dokážu odůvodnit. Ale bojová kouzla? Něco mi napovídalo, že s tím asi budu mít menší problém.

„Čtivo do letadla,“ prohlásila. Mluvila svým obvyklým školním hlasem, ale v jejích očích jsem přesto postřehla náznak úzkosti z minulé noci. „Zaměřte se pouze na první část. Věřím, že to provedete jako vždy pečlivě.“

Žádný ze studentů, kteří přicházeli na hodinu, nám nevěnoval pozornost. Jako svou poslední hodinu jsem ten den měla mít nezávislé studijní sezení o historii pozdní antiky, kterou jsem se učila taky s profesorkou Terwilligerovou. Často ale takhle sezení využívala k tomu, aby mě pasivně agresivním způsobem učila magii. Takže nebylo nic zvláštního na tom, že mi dává knihu.

„A taky by mi moc pomohlo, kdybyste zjistila, kde přesně se ta čtvrt' nachází,“ dodala.

Na okamžik jsem se nezmohla na slovo. Lokalizovat jednu čtvrt' v ohromné oblasti okolí Los Angeles? „To je... hrozně velká oblast,“ řekla jsem nakonec a vzhledem k tolika svědkům kolem jsem pečlivě volila slova.

Přikývla a posunula si brýle po nose. „Já vím. Většina lidí by to pravděpodobně nezvládla.“ Po tomhle polovičním komplimentu se vrátila za katedru.

„Jaká čtvrt'?“ zeptal se nový hlas.

Eddie Castile právě dorazil a usedl do vedlejší lavice. Eddie je dhampýr, takže má v sobě směsku lidské a vampýří DNA, která se předává už od dob, kdy se obě rasy začaly mísit. Přesto byl Eddie na pohled k nerozeznání od obyčejného člověka. Měl pískově světlé vlasy a hnědé oči, což podporovalo naše tvrzení, že jsme dvojčata. Ve skutečnosti byl Eddie tady v Amberwoodu jakožto osobní strážce Jill. Pronásledovali ji odpadlíci její vlastní rasy Morojů. Přestože jsme je od našeho příchodu do Palm Springs ani nezahlédli, Eddie byl neustále ve střehu a připraven vrhnout se do boje.

Schovala jsem knihu vázanou v červené kůži do batohu. „Neptej se. Další její pošahaný úkol.“ Nikdo z mých kamarádů – kromě Adriana – nevěděl, že s profesorkou Terwilligerovou provozuju magii. A ještě jsem zapomněla na Jill. Všichni Morojové ovládají některý druh elementární magie. Ta Adrianova se nazývá éter. Je vzácná a mocná a v oblasti uzdravování dokáže zázraky. Použil svou magii, aby přivedl Jill zpátky k životu poté, co ji vrazi zabili. Tím se Jill stala „stínem políbenou“ a mezi ní a Adrianem se vytvořilo psychické pouto, které jí umožňovalo vnímat jeho emoce a někdy dokonce vidět jeho očima. Díky tomu se toho Jill dozvěděla o Adrianovi a mně víc, než se mi líbilo.

Vytáhla jsem z batohu klíčky od auta a neochotně je podala Eddiemu. On byl jediný, komu jsem důvěřovala natolik, že jsem ho nechala řídit svoje auto. Kdykoli jsem odjela z města, půjčila jsem mu ho pro případ, že by potřeboval pro naši skupinu něco vyřídit. „Tady máš. A koukej mi ho vrátit tak, jak je. A ať se Angeline ani nepřibližuje k sedadlu pro řidiče.“

Zazubil se na mě. „Vypadám snad jako sebevrah? Nejspíš s tím autem ani nevyjedu. Určitě nechceš, abych tě pak hodil na letiště?“

„Nestihl bys vyučování,“ řekla jsem. Jediný důvod, proč jsem dneska mohla odejít ze školy dřív, byla nezvyklá povaha mého nezávislého studia.

„To by mi nevadilo, věř mi. Máme písemku z biologie.“ Ušklíbl se a ztišil hlas. „Víš, jak ji nesnáším.“

Neubránila jsem se úsměvu. Eddiemu i mně je osmnáct a maturitu už máme za sebou. Já jsem studovala doma a on na elitní akademii pro Moroje a dhampýry. Ale tady jsme se jen těžko mohli vydávat za studenty, a přitom nechodit na vyučování. Mně práce navíc nevadila, ale Eddie nebyl tak zapálený do učení jako já.

„Ne, díky,“ pověděla jsem mu. „Pojedu taxíkem.“

Zazvonilo a Eddie se ve své lavici narovnal. Než si profesorka Terwilligerová zjedнала ticho, ještě mi pošeptal: „Jill strašně mrzí, že nemůže letět taky.“

„Já vím,“ zašeptala jsem. „Ale všichni víme, proč nemůže.“

„Jo,“ souhlasil. „Jen nechápu, proč se zlobí na tebe.“

Otočila jsem se k profesorce a záměrně ho ignorovala. Jill díky poutu jako jediná věděla, že mi Adrian řekl, že mě miluje. To byla další věc, kterou jsem netoužila nikde roztrubovat, jenže Adrian si nedokázal pomoci. Přestože Jill dobře věděla, že vztahy mezi lidmi a vampýry jsou špatné, nemohla mi odpustit, že jsem Adriana tak bolestně ranila. A aby to bylo ještě horší, nejspíš jeho bolest taky prožívala.

Ačkoli ostatní naši kamarádi nevěděli, co se stalo, bylo jim jasné, že mezi mnou a Jill náhle není něco v pořádku. Eddie mě kvůli tomu hned začal vyslýchat. Odbyla jsem ho nejasnou odpovědí, že se Jill nelíbí nová pravidla, která jsem jí ve škole nastolila. Eddie mi to neuvěřil, ale Jill mu taky nic neřekla, takže dál tápal a rozčilovalo ho to.

Vyučování mi rychle uteklo, a než jsem se nadála, seděla jsem v taxíku a jela na letiště. Do malého kufru jsem si sbalila jen to nejnnutnější. Kufr s malým batůžkem jsem snadno pobrala sama. Snad posté jsem vytáhla malou stříbrno-bílou dárkovou taštičku a prozkoumala její obsah. Byla to drahá křišťálová ozdoba, jaká se věší na verandu nebo do okna. Zobrazovala dvě holubice v letu, obrácené zobáky k sobě. Znovu jsem ozdobu zabalila do papíru, vrátila do dárkové taštičky a tu jsem si zase uklidila do batohu. Doufala jsem, že to bude vhodný dárek k nadcházející příležitosti.

Jela jsem totiž na vampýří svatbu.

Nikdy dřív jsem na žádné nebyla. To nejspíš žádný alchymista. Přestože pracujeme s Moroji a chráníme je, máme jasně stanovené meze a nezacházíme dál než za pracovní vztahy. Ale po nedáv-

ných událostech se obě skupiny rozhodly, že bude dobré naše pracovní vztahy trochu vylepšit. Jelikož tahle svatba je velkolepá událost, byla jsem pozvána spolu s dalšími několika alchymisty.

Novomanžele znám a teoreticky jsem byla nadšená z toho, že se berou. Znervózňovalo mě to ostatní, co tahle akce bude obnášet – početnou společnost Morojů a dhampýrů. I když tam budou další alchymisté, vampýrů na nás bude přesila. Za dobu, kterou jsem strávila v Palm Springs s Eddiem, Jill a ostatními, jsem udělala ve vztahu k vampýrům ohromný pokrok. S touhle partou jsem skvěle vycházela a teď už jsem je všechny považovala za kamarády. Ale i když jsem byla v těchhle záležitostech liberální, pořád ve mně zůstávaly obavy, jaké mají alchymisté vůči světu vampýrů. Morojové a dhampýři možná nejsou zlé stvůry, jak jsem kdysi věřila, ale rozhodně to nejsou lidé.

Litovala jsem, že se mnou nemůžou letět kamarádi, ale to vůbec nepřicházelo v úvahu. Smyslem našeho pobytu v Palm Springs je ukrývat tu Jill a držet ji v bezpečí před těmi, kdo ji chtějí zavraždit. Jak Morojové, tak Strigojové se většinou vyhýbají slunným pouštním oblastem. Kdyby se Jill najednou objevila na takové důležité morojské události, zničilo by to naše utajení. Eddie a Angeline – další dhampýrka, která Jill v Amberwoodu chrání – musejí také zůstat v pozadí. Na svatbu jsem byla pozvána jen já a Adrian. Naštěstí budeme cestovat odlišnými lety. Kdyby si totiž někdo všiml, že cestujeme společně, mohlo by to přilákat pozornost do Palm Springs a následně k Jill. Adrian dokonce ani neletí z Palm Springs. Poletí z Los Angeles, což je dvě hodiny cesty na západ, aby si nás nikdo nespojoval.

To mi připomnělo úkol od profesorky Terwilligerové. Najít jednu čtvrt v celé oblasti Los Angeles. Jistě, žádný problém. Nahrávalo mi jediné, a sice, že viktoriánské domy se velmi odlišují. Kdybych našla nějakou společnost zabývající se historií,

možná by mě podle mého popisu někam nasměrovali. To by podstatně zúžilo možnosti.

Hodinu před startem už jsem čekala na letišti. Zrovna když jsem se začetla do knihy od profesorky Terwilligerové, z amplionu se ozvalo hlášení: „Cestující Melroseová, dostavte se prosím k zákaznickému servisu.“

Žaludek se mi sevřel. Posbírala jsem svoje věci a přistoupila k pultíku, kde mě s úsměvem přivítala pracovnice aerolinek.

„S politováním vám musím oznámit, že na tento let máme zarezervováno víc letenek, než je možné,“ řekla. Její energický hlas ani zářivý úsměv nenaznačovaly, že by ji to mrzelo.

„Co přesně to pro mě znamená?“ zeptala jsem se s narůstajícím zděšením. „Mám zarezervované místo.“ S byrokracií se potýkám neustále, ale nadměrné rezervování letů je něco, co jsem nikdy nepochopila. Jak se to vůbec může stát? Přece je nemůže překvapit, kolik mají v letadle sedadel.

„Znamená to, že tímhle letem nepoletíte,“ objasnila. „Vy a další dobrovolníci uvolníte svá sedadla téhle rodině. Jinak by se museli rozdělit.“

„Dobrovolníci?“ zopakovala jsem a sledovala směr jejího pohledu. U místa na sezení se na mě usmívala rodina se sedmi dětmi. Děti byly malé a rozkošné, měly velké oči a připomínaly mi muzikály o roztomilých sirotcích, kteří našli nový domov. Násupeně jsem se obrátila zase k pracovnici aerolinek. „Jak to můžete udělat? Byla jsem tady ještě před předepsaným časem! Musím stihnout svatbu. Nemůžu ji zmeškat.“

Žena vytáhla palubní lístek. „Vynahradíme vám to. Zarezovali jsme vám jiný let do Filadelfie – ten dřívější. A jako omluvu za nepříjemnosti můžete cestovat první třídou.“

„To je teda něco,“ zamračila jsem se. Rozčilovalo mě to už z principu. Mám ráda pořádek a zavedené postupy. Když se

změní, úplně to vykolejí můj svět. Podívala jsem se na palubní vstupenku a nevěřila vlastním očím. „Vždyť to odlétá teď!“

Přikývla. „Jak jsem řekla, dřív. Být vámi, tak si pospíším.“

Vzápětí se ozvalo hlášení, poslední výzva pro cestující mého nového letu, aby nastoupili do letadla. Moc často nenadávám, ale tentokrát jsem měla co dělat, abych se udržela, zvlášť když jsem zjistila, že moje nová brána se nachází na opačné straně terminálu. Bez dalšího slova jsem popadla svoje věci a co nejrychleji se rozběhla tím směrem. V duchu jsem si říkala, jak na tyhle aerolinky napíšu stížnost. Nějakým zázrakem jsem stihla dorazit, než zavřeli dveře letadla. Pracovnice, která mě odbavovala, mi jen vážně sdělila, abych příště svou cestu lépe plánovala a udělala si časovou rezervu.

Ignorovala jsem ji a zamířila k letadlu, kde mě přivítala mnohem přívětivější letuška – hlavně když jsem jí ukázala letenku do první třídy. „Sedíte tamhle, slečno Melroseová,“ řekla a ukázala do třetí řady. „Moc nás těší, že s námi letíte.“

Pomohla mi nacpat kufr do zavazadlového prostoru nad hlavou, což bylo náročné, protože to místo už zaplnila zavazadla ostatních cestujících. S využitím kreativních znalostí o zákonech prostoru se jí to nakonec podařilo a já klesla do sedadla, vyčerpaná z toho náhlého štěstí. To asi nebude relaxační výlet. Než letadlo vyjelo na dráhu, stačila jsem si tak sotva zapnout bezpečnostní pás. Vyndala jsem z kapsičky bezpečnostní pokyny, abych je mohla sledovat spolu s letuškou. I když létám často, pokaždé mi připadá důležité ty postupy sledovat. Když letuška ukazovala, jak použít kyslíkovou masku, ovanula mě důvěrně známá vůně. Uprostřed toho chaosu se změnou letu jsem ani nevěnovala pozornost tomu, kdo sedí vedle mě.

Adrian.

Nevěřicně jsem na něj vykulila oči. Sledoval mě s pobavením a bezpochyby vyčkával, jak dlouho mi potrvá, než si ho všimnu. Ani jsem se ho nevyptávala, co tady dělá. Věděla jsem, že letí z mezinárodního letiště v Los Angeles, a já se jakýmsi prapodivným řízením osudu ocitla ve stejném letadle jako on.

„To není možné,“ vykřikla jsem. Vědkyni ve mně příliš ohromila shoda náhod a nedokázala jsem se hned přizpůsobit téhle nepříjemné situaci. „Jedna věc je, že mě přesunuli na jiný let. Ale že skončím hned vedle tebe? Víš, jaká je pravděpodobnost? Je to neuvěřitelné.“

„Někdo by tomu mohl říct osud,“ poznamenal. „Nebo toho možná do Filadelfie tolik nelítá.“ Na přípitek pozvedl sklenku s průhlednou tekutinou. Jelikož jsem Adriana nikdy neviděla pít vodu, předpokládala jsem, že je to vodka. „Mimochodem, rád tě vidím.“

„Hmm, já tebe taky.“

Motory se rozburácely, takže jsem byla ušetřena další konverzace. Začala mi docházet realita. Jsem v pasti, čeká mě pětihodinový let s Adrianem Ivaškovem. Pět hodin. Pět hodin sedět jen několik centimetrů od něj, vdechovat vůni jeho předražené kolínské a dívat se do jeho vědoucích očí. Co budu dělat? Nic, samozřejmě. Nemohla jsem nikam odejít. Nebylo úniku, neboť cestující první třídy nebývají vybaveni padáky. Zběsile jsem se snažila vymyslet, co říct, a srdce mi divoce bušilo. Adrian mě sledoval mlčky a ve tváři měl samolibý úsměv. Čekal, až začnu konverzaci.

„Takže,“ řekla jsem nakonec s pohledem upřeným na svoje ruce. „Jak to jde s tvým autem?“

„Nechal jsem ho zaparkovaný na ulici. Předpokládám, že tam ještě bude, až se vrátím.“

Trhla jsem hlavou a poklesla mi čelist. „Cože jsi udělal? Jestli tam zůstane přes noc, odtáhnou ti ho!“

Adrian se rozchechtal ještě dřív, než jsem to dopověděla. „Tak takhle na to, když chci vyvolat vášnivou reakci?“ Zavrtěl hlavou. „Bez obav, Sageová. Dělal jsem si legraci. Je v bezpečí parkoviště v domě, kde bydlím.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. Bylo mi hrozně, že jsem mu to zbaštila, a taky mi bylo trapně, že takhle vyvádím kvůli autu. Musela jsem ovšem uznat, že to není jen tak ledajaké auto. Byl to nádherný klasický mustang, který si Adrian koupil nedávno. Vlastně si ho koupil, aby na mě udělal dojem. Předstíral, že neumí řídit s ruční řadicí pákou, abych ho to učila a trávila tak s ním víc času. To auto mi připadalo úchvatné, ale pořád mě ohromovalo, že Adrian podstoupil tolik problémů, jen abychom mohli být spolu.

Vystoupali jsme do letové hladiny a letuška se vrátila s dalším drinkem pro Adriana. „Něco pro vás, slečno?“ zeptala se.

„Dietní colu,“ odpověděla jsem automaticky.

Jakmile se vzdálila, Adrian sykl: „Tu jsi mohla dostat zadarmo i v druhý třídě.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Musíš mě následujících pět hodin otravovat? Pokud ano, vrátím se do druhé třídy a uvolním místo někomu šťastnějšímu.“

Adrian pozvedl ruce. „Ne, ne. V pořádku. Já se nějak zabavím.“

Ukázalo se, že jeho zábava spočívá v luštění křížovek v palubních časopisech. Vytáhla jsem tedy knihu od profesorky Terwilligerové a začala číst, ale nedokázala jsem se soustředit, když seděl vedle mě. Neustále jsem ho koutkem oka sledovala. Jednak jsem se chtěla přesvědčit, jestli se na mě taky dívá, a pak taky proto, abych si prohlížela jeho obličej. Byl to tentýž Adrian jako vždycky, hezký, s rozcuchanými hnědými vlasy a obličejem jako socha. Přisahala jsem si, že s ním nepromluví, ale když jsem si všimla, že už dlouho nic nenapsal a jen hlasitě poklepává perem do stolku, nemohla jsem si pomoci.

„Co nevíš?“ zeptala jsem se.

„Vynálezce stroje na vyzrňování bavlny na sedm.“

„Whitney,“ odpověděla jsem.

Sklonil se nad křížovku a napsal to tam: „„Nejtvrdší z Mohsovy stupnice.“ Taky na sedm.“

„Diamant.“

O pět slov později jsem si uvědomila, co provádí. „Hele,“ okřikla jsem ho. „To ne.“

Zadíval se na mě andělským pohledem. „Co ne?“

„Ty víš co. Chceš mě navnadit. A víš, že nedokážu odolat.“ „Já?“ podivil se.

Ukázala jsem na časopis. „Triviality.“ Odvrátila jsem se od něj celým tělem a demonstrativně si otevřela knihu. „Mám nějakou práci.“

Poznala jsem, že mi Adrian nakukuje přes rameno, a snažila se nevnímat jeho blízkost. „Zdá se, že Jackie ti dává ve škole zabrat.“ Adrian se s profesorkou Terwilligerovou nedávno setkal a bůhvíproč na ni zapůsobil natolik, že se začali oslovovat křestními jmény.

„To je mimo školní osnovy,“ objasnila jsem.

„Vážně? Myslel jsem, že už v těchhle záležitostech nechceš pokračovat.“

Naštvaně jsem knihu zaklapla. „Taky že ne! Jenže pak řekla...“ Radši jsem to nedopověděla, protože jsem si uvědomila, že bych se neměla s Adrianem zaplétat více, než je nutné. Ale bylo příliš snadné sklouznout zase k našemu starému přátelství. Zdálo se to správné, jenže to evidentně bylo špatné.

„Co pak?“ naléhal na mě něžně.

Podívala jsem se na něj a neviděla žádnou samolibost ani posměch. Dokonce jsem neviděla ani jeho bolest, která mě posledních pár týdnů tolik trápila. Tvářil se zaujatě, což moje myšlenky

odvedlo od úkolu profesorky Terwilligerové. Tohle jeho rozpoložení nesmírně kontrastovalo s tím, co následovalo po našem polibku. Ale přesto byl teď tady, připravený podpořit mě. Proč najednou ta změna?

Zaváhala jsem a nevěděla, co dělat. Od minulé noci jsem stále přemýšlela o profesorčiných slovech a o své vizi. Pokoušela jsem se přijít na to, co to všechno znamená. Adrian jako jediný věděl, že jsem se s profesorkou zapletla do magie (kromě Jill). Až dosud jsem si neuvědomila, že umírám touhou se o tom s někým bavit. A tak jsem se vzdala a vypověděla mu svůj pouštní příběh.

Když jsem skončila, překvapil mě jeho zachmuřený výraz. „Když se tě snaží tu a tam naučit nějaké kouzlo, dobrá. Ale pokud tě zatáhne do nějakýho nebezpečí, je to něco jinýho.“

Jeho zájem mě trochu překvapil – a to možná neměl. „Ale z toho, co říkala, jsem vyrozuměla, že ona to na svědomí nemá. Vypadala našťavaně kvůli... no, já nevím.“

Adrian ukázal na knihu. „A tohle ti nějak pomůže?“

„Asi jo.“ Přejela jsem prsty po deskách s vyrytými latinskými slovy. „Jsou tam ochranná a útočná kouzla – o něco náročnější než věci, jaké jsem kdy dělala. Nelíbí se mi to. Tahle kouzla jsou pokročilá. Řekla mi, abych je přeskočila.“

„Nemáš ráda magii obecně,“ připomněl mi. „Ale pokud tě ta kouzla udrží v bezpečí, pak bys je asi neměla ignorovat.“

Nerada jsem přiznávala, když měl pravdu. Jen ho to povzbuzovalo. „Jasně, ale ráda bych věděla, před čím se vlastně snažím držet v bezpečí. Ne. Tohle nemůžeme.“

Aniž bych si to uvědomila, zase jsem sklouzla k našemu starému modelu a povídala si s Adrianem jako vždycky. Dokonce jsem mu důvěřovala. Zatvářil se překvapeně.

„Co nemůžeme? Přestal jsem od tebe chtít, abys mi pomáhala s křížovkou, ne?“

Zhluboka jsem se nadechla a v duchu se obrnila. Věděla jsem, že tahle chvíle nastane, jakkoli jsem ji toužila oddálit. Jen jsem nečekala, že nastane v letadle.

„Adriane, musíme si promluvit o tom, co se stalo. Mezi námi,“ prohlásila jsem.

Chvilku mu trvalo, než moje slova zpracoval. „No... Pokud vím, tak se mezi námi nestalo *nic*.“

Odvážila jsem se na něj pohlédnout. „Přesně tak. Mrzí mě, co se stalo a co jsem řekla, ale všechno to byla pravda. Musíme to překonat a dál normálně žít. Je to pro dobro naší party v Palm Springs.“

„Zvláštní. Já už jsem to překonal,“ řekl. „To ty to znova vytahuješ.“

Opět jsem zčervenala. „Ale to kvůli tobě! Tys strávil posledních pár týdnů v mizerné náladě a sotva jsi se mnou promluvil. A když už jsi se mnou promluvil, byla v tom nějaká kousavá poznámka.“ Když jsme nedávno večeřeli u Clarence Donahuea, v obýváku jsem uviděla toho nejděsivějšího pavouka na světě. Sebrala jsem veškerou svou odvalu a toho příšerného malého tvora osvobodila. Adrian můj statečný čin komentoval slovy: „Páni! Nevěděl jsem, že se umíš postavit tomu, z čeho máš strach. Myslel jsem, že tvojí obvyklou reakcí je křičet a utíkat před tím, předstírat, že to vůbec neexistuje.“

„Máš pravdu,“ řekl a přikyvoval mým slovům. Už zase se tvářil neobvykle vážně. „A omlouvám se.“

„Opravdu?“ Jen jsem na něj zírala. „Takže... jsi s tím vším skončil? Už jsi to tak přestal cítit?“ Nedokázala jsem se přimět k tomu, abych to víc rozvedla. Přestal jsi mě milovat.

„Ale ne,“ odpověděl. „To ani v nejmenším.“

„Ale řekl jsi...“

„Přestal jsem s trucováním,“ objasnil. „Přestal jsem být náladový – i když jsem vlastně trochu náladový odjakživa. Takový je holt Adrian Ivaškov. Ale už to nebudu přehánět. Nepomohlo mi to s Rose, nepomůže mi to ani s tebou.“

„Se mnou ti nepomůže nic,“ vykřikla jsem.

„To teda nevím.“ Nasadil zamyšlený výraz, který u něj vypadal přitažlivě. „Ty nejsi tak ztracený případ jako ona. S ní jsem musel překonat její hlubokou lásku k ruskému válečníkovi. My dva musíme překonat jen stovky let hluboko zakořeněných předsudků a tabu mezi našimi dvěma rasami. To je snadný.“

„Adriane!“ Už zase se ve mně vzedmul vztek. „To není vtip.“ „Já vím. Pro mě rozhodně ne. A proto tě nebudu trápit.“ Dramaticky se odmlčel. „Prostě tě budu milovat, ať už mě chceš, nebo ne.“

Přišla letuška s nahřátými ručníky, takže náš rozhovor ustal a Adrianova slova se mezi námi těžce vznášela ve vzduchu. Ohromilo mě to natolik, že jsem se na odpověď zmohla, až když se letuška zase vzdálila.

„Ať už tě chceš, nebo ne? Co to proboha znamená?“

Adrian se ušklíbl. „Promiň. Vyznělo to výhrůžněji, než jsem zamýšlel. Myslel jsem to tak, že je mi jedno, že tvrdíš, že spolu nemůžeme chodit. Je mi jedno, jestli mě považuješ za nejzlejší nepřírozenou stvůru, jaká kdy kráčela po téhle zemi.“

V tu chvíli jsem si díky jeho volbě slov vzpomněla, jak mě označil za nejkrásnější stvoření, jaké kdy kráčelo po tomhle světě. Ta slova mě děsila tehdy stejně jako teď. Seděli jsme tenkrát v místnosti osvětlené jen svíčkami a on se na mě díval jako ještě nikdo...

Nech toho, Sydney. Soustřed' se.

„Mysli si, co chceš, a dělej, co chceš,“ pokračoval Adrian. Moje zrádné myšlenky naštěstí neodhadl. Působil pozoruhodně klidně. „Budu tě milovat, i když je to beznadějný.“

Nevím, proč mě to tolik šokovalo. Rozhlédla jsem se, abych se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. „Co? To nemůžeš!“

Naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Proč ne? Neubližuje ti to. Říkal jsem ti, že je mi jedno, jestli mě chceš. A pokud ano, tak budu jediné rád. Tak co na tom sejde, když tě budu milovat jen tak zpovzdálí?“

To mi nebylo docela jasné. „Protože... Protože to nesmíš!“

„Proč ne?“

„Musíš... Musíš se pohnout dál,“ řekla jsem mu. Ano, to znělo rozumně. „Musíš si najít nějakou jinou. Víš, že já ne... prostě nemůžu. To dobře víš. Jenom se mnou marníš čas.“

Trval na svém. „Je to můj čas, který marním.“

„Ale je to šílené! Proč bys to dělal?“

„Protože si nemůžu pomoci,“ odpověděl a pokrčil rameny. „A když tě budu milovat dál, třeba se časem zlomíš a začneš mě milovat taky. Sakra, jsem si jistý, že tak napůl už do mě zamilovaná jsi.“

„To teda nejsem! A všechno, cos právě řekl, je prostě k smíchu. Je to zvrácená logika.“

Adrian se vrátil ke své křížovce. „Mysli si, co chceš, a nezáleží na tom, jak normálně to mezi námi vypadá. Jsem pořád tady, pořád jsem do tebe blázen a záleží mi na tobě víc, než kdy může nějaký zlý stvůře záležet.“

„Nemyslím, že jsi zlý.“

„Vidíš? Už to začíná vypadat slibně.“ Znovu poklepal na časopis propiskou. „Romantická viktoriánská básnička. Osm písmen.“

Neodpověděla jsem. Adrian už po zbytek letu to nebezpečné téma nevytáhl. Většinou mlčel, a když promluvil, pak na dokonale bezpečná témata, jako třeba naše večere nebo nadcházející svatba. Někoho, kdo by nás poslouchal, by nikdy nenapadlo, že je mezi námi něco divného.

Jenže já jsem to věděla.

To vědomí mě užíralo. Pořád jsem se tím zabývala. A když jsme pak přistáli, už jsem nedokázala na Adriana pohlížet jako dřív. Kdykoli se naše pohledy střetly, vybavila se mi jeho slova: *Jsem pořád tady, pořád jsem do tebe blázen a záleží mi na tobě víc, než kdy může nějaký zlý stvořire záležet.* Na jednu stranu mě to uráželo. Jak se opovažuje? Jak se mě opovažuje milovat, ať ho chci, nebo ne? Řekla jsem mu, že ne. Nemá na to právo.

A na druhou stranu? Na druhou stranu mě to děsilo.

A když tě budu milovat dál, třeba se časem zlomíš a začneš mě milovat taky.

Bylo to směšné. Nemůžete přece někoho přimět, aby vás miloval, tím, že budete milovat vy jeho. Nezáleží na tom, jak je Adrian okouzlující nebo zábavný. Alchymistka nikdy nemůže chodit s Morojem. To není možné.

*Jsem si jistý, že tak napůl už
do mě zamilovaná jsi.*

Naprosto ne-
možné.

ADRIAN DODRŽEL SLOVO a už se o našem vztahu nezmínil – nebo spíš o našem neexistujícím vztahu. Ale chvílemi jsem zaznamenala v jeho pohledu cosi, co na mě působilo jako ozvěna jeho prohlášení o tom, jak mě bude dál milovat. Nebo to byla jen jeho typická drzost.

Přesedli jsme na další let a potom jeli ještě hodinu autem. Když jsme konečně dorazili do malého městečka v horách Pocono, už byla noc. Vystoupili jsme z auta a já zažila šok. Prosinec v Pensylvánii se velmi, velmi lišil od prosince v Palm Springs. Mrazivý vzduch mě zasáhl a pronikal mi do pusy a do nosu. Na zemi ležela vrstva čerstvého sněhu, která se leskla ve světle téhož úplňku, při němž jsme s profesorkou Terwilligerovou provozovaly magii. Hvězdy zářily stejně intenzivně jako v poušti, ale díky chladnému vzduchu tak nějak ostřeji.

Adrian zůstal ve vypůjčeném autě. Když mi řidič podával můj malý kufr, Adrian se zeptal: „Nechceš s tím pomoci?“ Dech se mu ve studeném vzduchu srážel v páru.

To od něj byla netypická nabídka. „To zvládnou. Ale díky. Takže ty tady nezůstáváš?“ Kývla jsem směrem k domu s cedulí zobrazující postel a příbor, u níž auto zastavilo.

Adrian ukázal směrem dál po silnici, kde na kopci stál ohromný osvětlený hotel. „Já bydlím tamhle. Tam se taky budou konat všechny oslavy, pokud tě to zajímá. Nejspíš právě začaly.“

Zachvěla jsem se a nemělo to nic společného se zimou. Morojové obvykle žijí v noci, takže jejich dny začínají se západem slunce. Ti, kteří žijí mezi lidmi – tak jako Adrian –, si musejí zvyknout na denní aktivity. Ale tady v městečku plném morojských hostů bude mít Adrian možnost vrátit se k nočnímu životu, což je pro něj přirozenější.

„Jasně,“ řekla jsem. Následovala chvilka trapného mlčení, ale mráz mi naštěstí poskytl záminku k úniku. „Radši už půjdu do tepla. Ráda jsem s tebou cestovala.“

Usmál se. „Já s tebou taky, Sageová. Tak ahoj zítra.“

Dveře od auta se zavřely a já si bez Adriana náhle připadala hrozně osamělá. Auto zamířilo k hotelu na kopci. Můj penzionek ve srovnání s ním působil uboze, ale byl hezký a útulný. Alchymisté mě tam ubytovali právě proto, že věděli, že Morojové budou přespávat jinde. Nebo aspoň většina z nich.

„Přijela jste na svatbu, drahoušku?“ vyptávala se mě majitelka, když mě zapisovala. „Máme tady i další svatebčany.“

Přikývla jsem, podepsala účet a odešla. Nepřekvapilo mě, že i tenhle penzion je plný hostů, ale určitě jich tu bude méně než v hotelu. Přesvědčila jsem se, že jsem za sebou zamkla dveře pokoje. Svým kamarádům v Palm Springs věřím, ale o jiných Morojích a dhampýrech jsem pochybovala.

Městečka a penziony jako tento obvykle přitahovaly páry na romantických výletech. Ani můj pokoj nebyl výjimkou. Stála tam ohromná postel s baldachýnem a u krbu vířivka ve tvaru srdce. Celé to místo přímo křičelo láskou a romantikou, což obrátilo směr mých myšlenek zase k Adrianovi. Ignorovala jsem to, jak jen to šlo. Napsala jsem zprávu Donně Stantonové, vysoce postavené alchymistce, která dohlížela na moje přidělení v Palm Springs.

Dorazila jsem do Pocono Hollow a ubytovala se v penzionu.

Odpověděla mi okamžitě. *Výborně. Uvidíme se zítra.* Po chvíli následovala další esemeska. *Zamkněte se.*

Stantonová spolu s dalším alchymistou byli také pozváni na svatbu. Nacházeli se ale na východním pobřeží, takže sem mohli pohodlně dojet až zítra. Záviděla jsem jim.

Přestože jsem byla nervózní, spala jsem překvapivě dobře a ráno jsem se dokonce odvážila vylézt na snídani. Morojů jsem se ovšem bát nemusela. Ve sluncem zalité jídelně jsem snídala jako jediná.

„To je zvláštní,“ poznamenala majitelka, když mi přinesla kávu a vejce. „Vím, že spousta hostů byla vzhůru dlouho do noci, ale myslela jsem, že aspoň pár se jich přijde najíst.“ Aby zdůraznila vážnost situace, ještě dodala: „Koneckonců snídáně je v ceně.“

Morojové po nočním životě stále ještě spali, takže jsem se odvážila trochu prozkoumat městečko. Přestože jsem si s sebou vzala vysoké boty a teplý kabát, ta zima mě pořád šokovala. V Palm Springs jsem se rozmazlila. Zanedlouho jsem procházku městem vzdala a zbytek odpoledne strávila u krbu nad knihou od profesorky Terwilligerové. První část jsem jen tak přelétla a pokračovala jsem k pokročilejším kouzlům, o nichž mi řekla, že bych je měla přeskočit. Možná to bylo tím, že to bylo zakázané, ale nedokázala jsem se od knihy odtrhnout. Rozsah kouzel popsanych v knize mě pohltil natolik, že když se ozvalo zaklepání na dveře, nadskočila jsem leknutím. Strnula jsem a uvažovala, jestli si nějaký zmatený Moroj nespletl dveře a nemyslí si, že jde ke kamarádovi. Nebo hůř – k dárce.

Telefon mi vzápětí zavibroval textovkou od Stantonové. *Jsme před vašimi dveřmi.*

Když jsem je otevřela, spatřila jsem Stantonovou s Ianem Jansem, což byl alchymista asi mého věku. Jeho přítomnost tady

mě překvapila. Iana jsem neviděla od doby, kdy mě spolu s ním a Stantonovou zadrželi Morojové a vyslýchali nás ohledně dhampýrské uprchlice. Tehdy byl do mě Ian zamilovaný. A pokud jsem mohla soudit z jeho omámeného úsměvu, když mě teď uviděl, nic se na tom nezměnilo. Pozvala jsem je dál a zase za nimi zamkla. Oba měli stejně jako já na levé tváři vytetovanou zlatou lilii. Bylo to znamení našeho řádu. Inkoust obsahoval vampýří krev, díky níž se rychle uzdravujeme a taky nám magicky brání rozebírat záležitosti alchymistů s lidmi, kteří o nich nemají ponětí.

Stantonová povytáhla obočí nad vanou ve tvaru srdce a usedla do křesla ke krbu. „Dostala jste se sem bez problémů?“

Kromě toho, že jsem musela cestovat s krásným vampýrem, který je přesvědčený, že mě miluje?

„Bez problémů,“ odpověděla jsem. Podívala jsem se na Iana a zamračila se. „Nečekala jsem, že přijedeš. Teda, samozřejmě jsem ráda, ale po tom, co se stalo posledně...“ Odmlčela jsem se, protože mi náhle něco došlo. Rozhlédla jsem se. „Jsme tu všichni. Všichni, co jsme tehdy měli, ehm, domácí vězení.“

Stantonová přikývla. „Padlo rozhodnutí, že pokud se mají vztahy mezi oběma našimi skupinami zlepšovat, Morojové začnou tím, že všechno vynahradí konkrétně nám třem.“

Ian se zamračil, založil si ruce a opřel se o zeď. Měl hnědé oči a hnědé, pečlivě zastřižené vlasy. „Nechci, aby nám ty stvůry po tom, co se stalo v létě, něco vynahrazovaly. Nemůžu ani uvěřit, že jsme vůbec tady! Je jich tu plno. Kdo ví, co se může stát, když to jeden z nich dnes v noci přežene s šampaňským a začne se poohlížet po svačince? Jsme tu, čerství lidé.“

Nejradši bych mu řekla, jak je to směšné, ale podle logiky alchymistů byly jeho obavy opodstatněné. A když jsem si uvědomila, že většinu přítomných Morojů neznám, připadalo mi to ještě pravděpodobnější.

„Asi bychom se měli držet pohromadě,“ řekla jsem. Ian se šťastně usmál a mně došlo, že jsem špatně zvolila slova.

Alchymisté se jen zřídka zúčastňují společenských událostí a tohle nebyla výjimka. Stantonová se po chvíli vrhla do práce a prošla s námi naše plány a účel naší zdejší návštěvy. Vytáhla složku dokumentů o Soně a Michailovi, jako bych o nich nic nevěděla. Alchymisté ovšem netušili, co jsem se Soňou prožila, a tak jsem spolu s Ianem přikyvovala každé informaci, jako by pro mě byla něčím novým.

„Oslava bude patrně probíhat až do úsvitu,“ prohlásila Stantonová a posbírala svoje papíry. „Potom Ian a já odjedeme a cestou vás vysadíme na letišti. Nemusíte tady strávit ještě další noc.“

Ian se zachmuřil. „Ani minulou noc jsi tady neměla zůstat sama. Někdo se o tebe měl postarat.“

„Dokážu se o sebe postarat sama,“ vyštěkla jsem o něco příkřeji, než jsem původně zamýšlela. Ať se mi to líbilo nebo ne, trénink profesorky Terwilligerové mě zocelil – doslova i obrazně. A k tomu ještě lekce sebeobrany, kterou jsem nedávno absolvovala. Tam jsem se naučila dávat na sebe pozor a bedlivě sledovat okolí. Ian to možná myslel dobře, ale nelíbilo se mi, že si myslí, že potřebuju, aby mě někdo rozmazloval.

„Slečna Sageová si vede dobře, jak vidíte,“ poznamenala Stantonová suše. Bylo jí jasné, že Ian je do mě zamilovaný, a mně bylo stejně tak jasné, že pro takové nesmysly nemá pochopení. Pohledem zabloudila k oknu, za nímž zapadající slunce barvilo nebe do oranžova a červená. „Tak tedy dobrá. Už je skoro načas. Neměla byste se začít chystat?“

Oba přijeli slavnostně vystrojeni, ale já se musela připravit. Odešla jsem tedy do koupelny a oni zapředli rozhovor. Kdykoli jsem se z koupelny vynořila a šla si pro hřeben, náušnice nebo

něco jiného, Ian mě sledoval lačným pohledem. No nazdar. Tohle rozhodně nepotřebuju.

Svatba se konala v místní chloubě – ohromném skleníku, kam nepronikla zvenčí zima. Soňa milovala rostliny a květiny, takže tohle bylo místo jejích snů, kde se toužila vdávat. Na skleněných stěnách se srážela pára z drastického rozdílu mezi teplotou uvnitř a venku. My tři jsme vešli do vstupní haly, kde se za normálních okolností prodávaly vstupenky do skleníku. Tam jsme konečně potkali Moroje, kteří se skrývali před slunečním svitem.

Kolem vstupu jich popocházelo asi pětadvacet. Všichni byli draze oblečení a se svými štíhlými postavami a bledými obličejí působili strašidelně krásně. Někteří z nich svatbu organizovali a směřovali hosty dále do skleníku. Většina Morojů byli normální hosté. Ti se zastavovali, aby se zapsali do knihy hostů nebo aby poklábosili s přáteli či příbuznými, které dlouho neviděli. U stěn stáli dhampýři na stráži. Měli na sobě černobílé uniformy a sledovali, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Jejich přítomnost mi připomněla, že tady jde o mnohem větší hrozbu, než že by si nás nějaký opilý Moroj spletl s dárci.

Vzhledem k tomu, že se svatba konala v noci, znamenalo to, že by mohli zaútočit Strigojové. Strigojové jsou velice odlišný typ vampýrů. Liší se natolik, že jsem si připadala skoro jako blázen, že mě znervózňují přítomní Morojové. Strigojové jsou nemrtví a své oběti zabíjejí, na rozdíl od Morojů, kteří pijí krev od dobrovolných dárců, jen aby se udrželi při životě. Strigojové jsou zlí, rychlí a silní – a vycházejí jedinež v noci. Sluneční světlo je pro Moroje nepříjemné, ale pro Strigoje je smrtící. Většinou zabíjejí lidi, ale mnohem víc jim chutnají Morojové a dhampýři. Takováhle shromáždění Morojů a dhampýrů na malém místě je prakticky totéž jako nabídnout Strigojům bufet.